

Betragtninger nogen Betydning. Skulle vi have ny Statter, maa vi se at finde dem paa andre Steder. — Hvad de Betragtninger angaar, som den ærede sidste Taler fremsatte om, at Sagttegn vilde medføre en urimelig Ulejlighed for private, idet de skulde godtgøre Betingelserne for at faa dem, præsenterer dem osv., og for Politiet, der maatte foretage de herved nødvendiggjorte Undersøgelser, synes jeg virkelig ogsaa, at Sagttegn medføre saa store Ulemper, at det Gode, som mulig kan opnaas ved dem, ikke kan veje op derimod.

Det var for øvrigt mere nogle formelle, om jeg saa maa sige, juridiske Bemærkninger, jeg ønskede at gøre. Jeg henstiller til den ærede Ordfører, om ikke Vædringsforslaget Nr. 54 er lidt uheldig affattet: „Sagttegn skal derhos ikke være nødvendigt for Lodsejerne i en Kommune for saa vidt Jagten udføres i den Kommune, hvor de ere bosiddende“. Tanken ledes hen paa to forskellige Kommuner. En Mand er Lodsejer i en Kommune, men bosiddende i en anden, og saa opstaar der det intrikate Spørgsmaal, i hvilken Kommune han maa jage. Jeg tror, at Redaktionen ikke er heldig. Meningen er naturligvis den, at den, der er Lodsejer i en Kommune og bosiddende paa sin Lod i denne Kommune, skal have Ret til at jage i denne Kommune uden Sagttegn, men det kan vistnok udtrykkes korrektere, end det er gjort her. — Den ærede sidste Taler har bemærket, at man har glemt i § 21 at lade Ordene „vedkommende Kommunalbestyrelse“ gaa ud. — Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 60 maa jeg sige, at jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører i, at den er overflødig, og naar den ærede Ordfører alligevel mente, at det kunde være ganske heldigt for Menigmand, at en saadan Bestemmelse findes i Loven, tror jeg ikke, at Menigmand i Almindelighed er saa dum, at han virkelig skulde tro, at man, blot fordi man har løst et Sagttegn, skulde have Lov til at jage, hvor det skulde være. Men skulde der endelig være saadanne dumme Medborgere, er det den nemmeste Maade at afværge denne Misforstaaelse paa at sætte paa selve Sagttegnet som et Notabene fornedet: „Dette Sagttegn giver ikke Tilladelse til at jage, hvor man ingen Sagtret har“. Derom behøver man sandelig ikke nogen ny Paragraf i Loven, det følger saa fuldstændig af sig selv, at man ikke, fordi man har betalt 10 Kr. for et Sagttegn, har Lov til at jage hele Landet over, selv hvor man ikke har Spor af Sagtret. Dette er imidlertid mindre væsentlige Bemærkninger. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 63 synes jeg, at Udval-

get her vil indføre noget helt nyt, som vil være af meget stor Betydning, men som jeg finder er uheldigt. Naar nemlig disse Ord gaa ud af Lovforslaget: „naar Begæring derom fremsættes af den jagtberettigede“, med andre Ord, naar man forlanger, at Politimesteren ex officio skal paatale alle Sagtovertrædelser, giver man Politimesteren et saadant Arbejde, at jeg ikke tror, at han kan faa stort andet at bestille, i alt Fald ikke i Jagttiden. Hvis man derimod indskrænkede Reglen til, at Politimesteren skal paatale Sagtovertrædelser, naar de jagtberettigede forlange det af ham og henbende sig til ham med Oplysninger, kan det vel ogsaa blive vanskeligt nok, men det er dog ikke det samme som at sige, at Politimesteren ex officio skal gaa om med sine Sognefogeder og Betjente og have Oje med alle de Sagtovertrædelser, der ske i hans Jurisdiktion. Naar man saa siger: men det gør Politimesteren alligevel ikke, siger jeg dertil, at naar man gaar ud fra det, skal man ikke paalægge ham noget saadant. Hvis det kommer til at staa, som Udvalget vil have, vil det være en Pligtforømmelse af Politimesteren, naar en Sagtovertrædelse ikke bliver paatalet, som han ved sin Undersøgelse kunde have observeret og påset paa. Desuden er det lidt løjerligt, naar det hele er en Luksushistorie, en Luksussport, saa at ville paalægge Politimesteren ex officio i den offentlige Politiret at skulle optræde som Anklager og Paataaler. — Jeg henleder det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa Vædringsforslaget under Nr. 64, som gaar ud paa at indsætte en ny Paragraf. Der maa vistnok tilføjes, at ogsaa de Overtrædelser, som der er Tale om i Vædringsforslaget, skulle være Genstand for offentlig Paataale, skulle være offentlige Politisager. Thi hvis Forslaget bliver staaende saaledes, som Udvalget fremsætter det, i en særskilt Paragraf, kommer ikke den Bestemmelse, der staar i de foregaaende Paragraffer, hvor der udtrykkelig siges, at ulovlig Jagt skal være offentlig Paataale undergivet, til at gælde om disse Forhold. Jeg udtaler mig ikke om, hvorvidt en saadan Bestemmelse er rigtig eller ikke rigtig, jeg siger blot, at her er en Anomal, som Udvalget vistnok ikke har tænkt at indføre. Jeg henbender det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa Vædringsforslaget under Nr. 66. Den ny Præskriptionsfrist, der indføres for Erstatning, 3 Aar, burde have sin Begyndelsestermin ligesom den Termin af 1 Aar, der er omalt i Lovudkastet. Der staar i Vædringsforslaget kun: „anlægges inden Udløbet af 3 Aar“; der menes vel regnet fra Forsekkens Begaaelse; men